

- e) w ust. 3 dodaje się pkt 6, 7 i 8 w brzmieniu:
- „6) programowanie i realizacja posunięć organizacyjno-technicznych zmierzających do lepszego zagospodarowania surowców wtórnych,
 - 7) organizowanie badań naukowych i prac doświadczalnych nad pełniejszym i bardziej ekonomicznym wykorzystaniem surowców wtórnych (zwłaszcza surowców nie wykorzystywanych, zastępujących surowce importowe i nadających się do racjonalnego wykorzystania bez większych nakładów inwestycyjnych) oraz współpraca z Komitetem Nauki i Techniki w zakresie określonym w § 12,
 - 8) stawianie wniosków i wprowadzanie bodźców ekonomicznych zachęcających do zbiórki, skupu i utylizacji surowców wtórnych.”;
- f) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Dla realizacji zadań, o których mowa w ust. 3, zainteresowani ministrowie w miarę potrzeby wyznaczają pełnomocnika resortowego do spraw gospodarowania surowcami wtórnymi w ramach resortu oraz do współpracy z innymi zainteresowanymi tym problemem resortami i prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) albo rozszerzają zakres zadań powołanego już pełnomocnika do spraw złomu metali na inne surowce wtórne.”;
- 10) po § 14 dodaje się § 14a w brzmieniu:
- „§ 14a. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w miarę potrzeby powołują wojewódzkich pełnomocników do spraw surowców wtórnych lub rozszerzają zakres zadań powołanych już pełnomocników do spraw złomu i metali na wszystkie surowce wtórne objęte wykazem, o którym mowa w § 14 ust. 2. Zaleca się łączenie tych funkcji w jedno stanowisko.
2. Do zadań pełnomocników wojewódzkich, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności:
- 1) opracowywanie programów i wniosków w sprawach określonych w § 14 ust. 3 w zakresie dotyczącym jednostek drobnej wytwórczości działających na terenie danego województwa,
 - 2) inicjowanie tworzenia lub likwidacji jednostek organizacyjnych prowadzących zbiórkę, skup i segregowanie surowców wtórnych,
 - 3) inicjowanie i programowanie aktywizacji ośrodków opóźnionych w rozwoju gospodarczym w drodze uruchomienia lub zwiększenia przerobu miejscowych surowców wtórnych.
3. Prezydium rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą po-

wierzyć szerszy zakres czynności wojewódzkim pełnomocnikom do spraw surowców wtórnych, a w szczególności intensyfikację pozysku surowców wtórnych ze wszystkich jednostek gospodarki uspołecznionej zlokalizowanych na terenie województwa.”;

11) w § 16:

a) w ust. 1 pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:
„Do zadań Ministra Gospodarki Komunalnej należy wydawanie wytycznych w sprawie”;

b) w ust. 2 skreśla się wyrazy „w porozumieniu z Pełnomocnikiem Rządu lub na jego wnioski”;

12) w § 17 skreśla się wyrazy „Pełnomocnikiem Rządu oraz”;

13) § 18 otrzymuje brzmienie:

„§ 18. 1. Ceny surowców wtórnych i marże stosowane w obrocie tymi surowcami powinny być ustalane w taki sposób, aby:

1) zachęcały do oferowania, wstępnego sortowania, dostarczania, uszlachetniania i ich stosowania,

2) uwzględniały występujące zapotrzebowanie na tego rodzaju surowce i ich wartość użytkową w porównaniu z surowcami i materiałami pełnowartościowymi.

2. Przy sprzedaży surowców wtórnych obowiązują ceny objęte cennikami zatwierdzonymi przez Państwową Komisję Cen.

3. Jeżeli określone surowce wtórne nie zostały objęte cennikami, o których mowa w ust. 2, sprzedaż ich następuje po cenach uzgodnionych pomiędzy sprzedawcą a nabywcą zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1.”;

14) § 19 skreśla się;

15) w § 20 skreśla się ust. 2.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącym: Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Komitetu Nauki i Techniki, Komitetu Drobnej Wytwórczości, Komitetu Pracy i Plac, Państwowej Komisji Cen, zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 3. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ogłosi w Monitorze Polskim jednolity tekst uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 19, poz. 81), z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej uchwały oraz z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, paragrafów, ustępów i punktów.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Juroszewicz

Wiceprezes Rady Ministrów

247

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 lipca 1968 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ponoszenia opłat od niektórych wpłat dokonywanych w placówkach pocztowych i Powszechnej Kasy Oszczędności.

Na podstawie art. 51 pkt 4 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 marca 1967 r. w sprawie ponoszenia opłat od niektórych wpłat dokonywanych w placówkach pocztowych i Powszechnej

Kasy Oszczędności (Monitor Polski Nr 18, poz. 92) skreśla się wyrazy „przez ludność i jednostki gospodarki nie uspołecznionej”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: w z. J. Trendola

248

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 sierpnia 1968 r.

w sprawie funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach specjalizujących się w produkcji eksportowej.

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) oraz § 9a ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1965 r. Nr 45, poz. 279, z 1967 r. Nr 26, poz. 120 i z 1968 r. Nr 29, poz. 190) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu użyto określenia:

- 1) „rozporządzenie” — należy przez to rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1965 r. Nr 45, poz. 279, z 1967 r. Nr 26, poz. 120 i z 1968 r. Nr 29, poz. 190);
- 2) „przedsiębiorstwa eksportowe” — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwa specjalizujące się w produkcji eksportowej, o których mowa w § 9a rozporządzenia.

§ 2. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo eksportowe wykona w 100% plan sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych, tworzy ono fundusz zakładowy w wysokości wynikającej ze stawki wyrażonej w procentach, ustalonej w załączniku do niniejszego zarządzenia. Podstawę do ustalenia wartości sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych stanowią materiały sprawozdawcze z wykonania eksportu, opracowane dla danego przedsiębiorstwa przez właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, stosownie do obowiązujących przepisów.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo eksportowe nie wykona planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych, wówczas fundusz zakładowy, jaki przypadający za wykonanie tego planu w 100%, ulega zmniejszeniu o 4% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 2% pogorszenia, o dalsze 8% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 2% do 6% pogorszenia; o dalsze 15% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia od 6% do 10% pogorszenia.

3. W razie wykonania planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych w 90% lub mniej przedsiębiorstwo eksportowe traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 3. 1. Fundusz zakładowy, obliczony w myśl przepisów § 2, podlega dodatkowemu zwiększeniu w zależności od stopnia wzrostu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych w porównaniu do roku poprzedniego.

2. Kwotę zwiększenia funduszu zakładowego z tytułu, o którym mowa w ust. 1, oblicza się w wysokości do 0,2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac za każdy jeden procent wzrostu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych w porównaniu do roku poprzedniego. Wysokość tej stawki ustalają właściwi ministrowie zależnie od wysokości udziału produkcji eksportowej w ogólnej wartości produkcji przeznaczonej do sprzedaży lub od innych kryteriów.

3. Jeśli w roku poprzedzającym dany rok nastąpiło zmniejszenie sprzedaży produkcji na eksport w stosunku do roku poprzedniego, to kwotę zwiększenia funduszu zakładowego oblicza się od wzrostu sprzedaży produkcji na eksport w porównaniu do przedostatniego roku, w którym nastąpił wzrost sprzedaży produkcji na eksport.

4. W razie gdy plan sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych przewiduje wzrost tej sprzedaży w porównaniu do roku poprzedniego, a przedsiębiorstwo wykonało ten plan, wówczas fundusz zakładowy przypadający za założony w planie wzrost sprzedaży produkcji na eksport oblicza się według stawki, o której mowa w ust. 2, podwyższonej o 30%, z uwzględnieniem przepisu ust. 3.

§ 4. Przedsiębiorstwa eksportowe ustalone stosownie do przepisów § 9a ust. 2 rozporządzenia, które będą obejmowały planem sprzedaży produkcji na eksport również dostawy kooperacyjne dla potrzeb produkcji na eksport — stosują przepisy § 2 i 3 zarządzenia z następującymi zmianami:

- 1) dla ustalenia przypadającego funduszu zakładowego w razie niewykonania planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych lub planu dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej, wyrażonego w złotych obiegowych, dokonuje się podziału stawki, o której mowa w § 2 ust. 1, na zadania w zakresie sprzedaży produkcji na eksport oraz na zadania w zakresie dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej; podziału tego dokonuje się w takim stosunku procentowym, w jakim pozostaje planowana wartość sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych, wyliczona na podstawie cen fabrycznych wyrażonych w złotych obiegowych, oraz wartość planowanych dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej, wyrażona w złotych obiegowych, do łącznej wartości obydwu tych wielkości;
- 2) w razie niewykonania planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych lub planu dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej, wyrażonego w złotych obiegowych, fundusz zakładowy, jaki przypada za wykonanie tych zadań w 100%, obliczony w sposób określony w pkt 1, ulega zmniejszeniu według zasad, o których mowa w § 2 ust. 2 i 3; zmniejszenia te oblicza się oddzielnie za niewykonanie zadań w zakresie sprzedaży produkcji na eksport oraz w zakresie dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej.

§ 5. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo eksportowe osiągnie rzeczywistą rentowność wyższą od rentowności dyrektywnej, wówczas fundusz zakładowy, obliczony stosownie do przepisów § 2—4, ulega dalszemu zwiększeniu, które oblicza się według poniższej tabeli:

Za poprawę dyrektywnego wskaźnika rentowności	Stawka funduszu zakładowego w % planowanego osobowego funduszu płac za 1 punkt poprawy dyrektywnego wskaźnika rentowności
do 2 punktów	1,0%
w granicach 2,01 do 4 punktów	0,6%
powyżej 4 punktów	0,2%

Zwiększenie funduszu zakładowego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli.